

begravelsestale.dk

Kære familie,
kære menighed,
kære alle, der er kommet for at tage afsked med Lone Margrethe Sørensen – vores Lone.

Tak fordi De er her.
Når vi står sammen, kan hjertet bære det, som ingen skal bære alene.
I dag samles vi ikke kun for at sørge, men for at takke.
For et liv, der bar mange.
For hænder, der hjalp.
For ord, der løftede.
For en stemme, der bar håb.

Lone blev født den 5. januar 1950 og fik 75 år blandt os.
Hendes rute gik fra Silkeborgs barndomsgader, hvor skov og søer blev første læremestre i eftertænksomhed,
til København, hvor hun læste til sygeplejerske og fandt sit kald.
Og så til Hvidovre Hospital, hvor hun i 42 år gjorde det, hun gjorde bedst:
at være nær – rolig i stormvejr, empatisk i mødet, pligtopfyldende i hverdagens travlhed,
altid med den milde humor, der kunne løsne en knude i brystet på både patient og kollega.

Efter pensionen trak hun sig ikke tilbage fra næstekærligheden.
Hun fortsatte – stille og trofast – som frivillig besøgsven.
Det var så karakteristisk for Lone:
At livets store ord – næstekærlighed, ordentlighed, taknemmelighed og håb –
hos hende blev små handlinger, der gentog sig, dag efter dag.
Hun levede sit evangelium ved at tage sin taske og gå.
Banke på.

Sætte sig ned.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Lytte.

Være.

Som sognepræst har jeg fulgt familien gennem mange år.

Jeg har mødt Lone i menigheden, set hende her i kirkerummet,

hørt hendes klare altstemme bære Juleevangeliets varme hen over bænke.

Og jeg har mærket hendes håndtryk ved våbenhuset, når en ny dukkede op:

et fast og varmt velkommen – ikke for meget, ikke for lidt – præcist den ro, hun bar med sig.

Det håndtryk lærte os, at der er plads til alle.

At man må komme, som man er.

Lone stod midt i livet med kærlighed i langt mere end ental.

Hun var enke efter Niels, som hun bar i sit hjerte med kærlig trofasthed.

Mor til tre – kære Camilla, kære Jonas, kære Emil – I var hendes stolthed og hendes blidhed.

Og farmor og mormor til fem børnebørn, som hun læste højt for,

som hun tog med ud i skoven,

som hun lærte at se verden med nysgerrige øjne.

Når hun læste, faldt tempoet i rummet.

Når hun gik en vandretur, faldt dagens støj til ro.

Når hun tog akvarelfarverne frem, flød lyset over på papiret,

og man så, hvordan det enkle kan blive stort i de rette hænder.

Lone elskede korsang.

Her i kirken fandt hun en rytme, som passede til hendes væsen:

at bære – og ikke at ville bære alene.

I et kor er ingen stemme hele sangen, men alle stemmer gør sangen hel.

Sådan var det også med hendes måde at være i verden på.

Hun arrangerede sognecaféer, hvor mennesker mødtes,

fik kaffe, fik ord, fik hinanden.

Hun skabte rum, hvor man kunne trække vejret.

Og hvor Sorgen kunne sætte sig ned uden at styre alt.

Når man har arbejdet et helt liv på et hospital,
ved man noget om både styrke og skrøbelighed.
Lone bar ikke brudte dage uden at mærke dem.
Men hun lod aldrig mørket få sidste ord.
Hun kendte det lille smil, der siger:
Vi finder en vej.
Vi tager næste skridt.
Vi hjælper hinanden.

I dag savner vi hendes nærvær i menigheden,
hendes omsorgsfulde blik, den stille måde hun skabte ro på.
Savnet er reelt, og tomrummet kan synes stort.
Men her er også taknemmeligheden – det stærke bånd, som døden ikke kan
skære over.
Tak for hendes livsgerning.
Tak for den kæde af godhed, hun efterlader i os.
Tak for alle de øjeblikke, som for altid vil bære hendes tone:
et varmt håndtryk, en blid latter, en kop kaffe, en sang, en stille bøn.

Kære familie,
i dag vil jeg gerne sige til jer:
Sorgen er kærlighed, der er blevet hjemløs et øjeblik.
Lad den få lov at bo hos jer, uden at tage hele huset.
Del den med hinanden.
Tal om Niels og Lone,
om jeres tre børn, der blev til familier,
om børnebørnenes grin ved akvarelpapiret og støvlerne i skovbunden.
Mærk, at kærligheden trækker en tråd gennem generationerne.
Det er sådan, et menneske lever videre.

Og til os som menighed:
Lad os tage Lones værdier på os i det små.
Lad os øve os i ordentlighed i måden, vi taler til hinanden på.

Lad os holde fast i taknemmeligheden – ikke som pligt, men som blik.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Lad os nære håbet, også når dagene bliver smalle.

Og lad os være næstekærlige med hænder og skridt, ikke kun med ord.

Hvis hver af os tænder et lille lys, så vil Lones varme skinne videre.

Jeg vil altid huske hendes altstemme juleaften.

Der var et øjeblik, hvor kirken var helt stille,

inden tonerne løftede sig,

og man kunne høre, hvordan hendes stemme ikke søgte rampelys, men retning.

Den fandt vej for os andre.

Sådan sang hun os sammen.

Sådan sang hun mange ensomme hjerter ind i fællesskab.

Lone vidste, at livet er stærkere, når det deles.

Hun vidste, at noget af det smukkeste, vi kan give hinanden, er tid.

Hun gav sin.

Og hun gav sig selv – med mild humor, med fasthed, med en ro, der smittede.

Hvor vi står tilbage, står vi også på skuldrene af alt det, hun gjorde og var.

Det forpligter os – på den gode måde.

For hvis vi hver især tager bare en lille del af hendes omsorg med os,

så vil der stadig være besøgsvenner, der banker på.

Der vil stadig være sang, der bærer.

Der vil stadig være sognecaféer, hvor ensomhed bliver mindre.

Der vil stadig være børnebørn, der får læst højt, og billeder, der får farve.

Kære Camilla, kære Jonas, kære Emil,

kære børnebørn,

i dag beder vi for jer.

Må I mærke, at I ikke står alene.

Må I høre Lones stemme i jeres eget mod, når livet kalder.

Må hendes blik for det stille og gode blive jeres.

Og må I vide, at kærligheden, der bandt jer, ikke løsnes – den skifter form.

Fra nærhed til minde.

Fra håndtryk til håb.

Fra dagligdag til velsignelse

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Vi siger farvel, men ikke farvel til det, hun skabte.
Vi ser tilbage med tak,
og vi ser fremad med det håb, som også var hendes:
at lyset skinner i mørket,
og mørket fik det ikke i sin magt.

Tak, Lone, for dit store, stille mod.
Tak for din tjeneste som sygeplejerske gennem 42 år på Hvidovre Hospital.
Tak for din stemme i koret,
for dine skridt som besøgsven,
for dine akvareller, der lærte os at se lyset,
for dine vandreture, der lærte os at trække vejret langsomt,
for dine historier til børnebørnene, der lærte os at tro på det gode.

Tak for den kæde af godhed, du har lagt i vores hænder.
Vi lover at bære den videre.

Gud velsigne Lones minde.
Gud velsigne hendes familie.
Gud velsigne os alle, så vi – styrket af hendes eksempel – kan gå herfra
med mildhed i stemmen, varme i hænderne og håb i hjertet.

Ære være Lones minde. Amen.

Denne tale blev lavet med begravelsestale.dk. Besvar nogle få spørgsmål og
generer din egen personlige tale nu på begravelsestale.dk

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk